

tako, da ne preteče skor noben dan, da bi se ne slišalo od taci prememb kaj.

Iz Celovca. Sliši se, da jezuiti, ki so predlanskim kupili v St. Andreji na Koroškem škofijsko grajšino, se mislijo, ako jim vlada dovoli, spet v Celovec preseliti, kjer so stanovali, preden jih je rajni cesar Jožef odtod odpravil. Njih nekdanja cerkev je sedaj stolna cerkev in njih nekdanji samostan je sedaj kosarna. Ako jim vlada dá cerkev in kosarno nazaj, da si napravijo spet svoj samostan s svojo cerkvijo, hočejo na svoje stroške novo kosarno zidati in tudi stroške za preuredbo kake druge cerkve v stolno cerkev na se vzeti.

Štajarsko. Iz Gradca se piše, da se bo pobiranje davkov popolnoma novim županijam (soseskam) izročilo; potem takem se bo za celo Štajarsko toliko davkovskih inšpektorjev napravilo, kolikor je zdaj kantonskih gosposk; en sam višji inšpektor v Gradcu bo čuval nad vsem davkovstvom.

Česko. Tudi v Pragi kakor unidan v Ljubljani so zasačili 17. t. m. na železnici tružico z 1500 gold. šestíc, ki so imele v Frankobrod potovati.

Ogersko. Iz Požuna 29. marca. Nepokoj peštanski bi se bil tudi tukaj ponovil; al vojaške in policijske oblasti so zvedile v pravem času, kaj se pripravlja, in vse je bilo kmali pri kraju. Tukaj pa niso bili študentje nepokojni, ampak rokodelski fantje so hotli v nedeljo zvečer nekako rogoviliti, pa policija jih je upokojila.

— Iz Pešta. Tukaj in po več ogerskih mestih se napravljajo gledišne igre, katerih dohodki so namenjeni revnim Horvatom in Slavoncom na pomoč.

Laško. Ko je bilo glasovanje v Toskani, Modeni, Parmi in Romagni za združenje s Sardinijo končano in so se kralju Viktoru Emanuelu prinesle dotične pisma, je kralj na ogovor Fariniov 18. dan t. m. med drugim odgovoril sledeče: „Z veseljem sprejemem, kar mi ljudstva tako enoglasno izročujejo; ponašam se, jih odzdaj moje imenovati. Ko pa ne le samo Modeno in Parma, temuč tudi Romagno, ki se je po lastnih prizadevah odcepila od papeževe vlade, s svojimi starimi sardinskimi deželami zedinim, ostane moje spoštovanje do poglavarja katoliške cerkve vedno živo kakor poprej. Pripravljen sem, braniti samostojnost papeževu, ki je potrebna za visoko njegovo duhovno službo, pripomoči k svečanosti njegovega prestola in se pokloniti njegovi najvišji oblasti. Zedinjeni sardinski državni zbor bo varoval blagor, svobodo in samostojnost nove sredotalijanske države“. Po tem takem ste Parma in Modena naravnost sardinske deželi; v Romagni spoznava kralj sardinski višjo papeževu oblast in se ji uklanja; vendar jo združuje s svojim kraljestvom in čeravno le kot namestnik papežev si vendar prilastuje vse vladne pravice. Tudi Toskana ni popolnoma zedinjena, ampak ima na videz nekako samostojnost; al princ Carignan jo bo vladal kot namestnik Emanuele. Vse dežele bo objel edini državni zbor. V Parizu mislijo, da zdaj sv. oče ne bojo izobčili kralja sardinskega, ker ni kot samooblastnik vzel Romagne, ampak si jo pridružil le kot njih namestnik (vikar); vendar po pismu, ki ga je kardinal Antonelli unidan poslal velikim vladam, ni misliti, da bi rimska vlada odstopila od svojih pravic, čeravno dosihmal še ni razglasila ekskomunikacije. Turinski vladni časnik „Gazz. uffic.“ razglasa pisma ponižne udanosti, ki jih je duhovšina s Sardinijo združenih dežel poklonila sardinskemu kralju in si prizadeva s tem potrditi, da ljudstvo in duhovni so „srečni v novem kraljestvu“. Ker ima zdaj Sardinija, česar je želela, je pa le to čudno, da se pripravlja za vojsko kakor nikoli pred tako, ker po novih rekrutbah v Toskani in Emilii hoče do 1. aprila z rezervami vred 300.000 vojakov na nogah imeti. Nekteri pravijo, da kralj napolitanski hoče z veliko armado pomagati papežu, in da

se od te strani kmali utegne vneti nova vojska; drugi mislijo, da Sardinija namerja napad na beneške dežele. Nihče pa ne ve pravega, ker sardinsko-francozka politika je tako skrivna, da od miru govori, vojsko pa naklepa. Že je po ukazu Napoleonovem začela francozka armada marširati iz Lombardije in se preseljevati v Savojo in Nico, kar pride 24. dan t. m. iz Pariza v Milan drugo povelje, ki zapoveduje armadi stoj! — Savoja in Nica ste že francozki. Iz Savoje je prišla deputacija 35 poslancov v Pariz, ki v imenu vsega ljudstva ponuja cesarju Napoleonu deželo. Cesar je poslance prijazno sprejel in jim rekel, da bo njih „želje“ rad spolnil. „Moniteur“ od 25. t. m. naznanja, da je pogodba med sardinsko in francozko vlado za odstop Savoje včeraj v Turinu podpisana bila proti temu, da pogodbo potrdi sardinski državni zbor; cesar Napoleon obeta v tej pogodbi, da se bo zavoljo Savoje z velikimi vladami in s Švajco že porazumel. Ničanje niso zadovoljni, da se prodajo Francozom in zato je prišla te dni nalaš deputacija v Turin; al kralj je poslance tolažil, naj nikar zdaj ne mermrajo in cesarja ne razjezijo, ker bi ga utegnili laška dežela kmali še bolj potrebovati kakor lani. Tudi Švajca se zlo huduje, al teško, da bi ji kaj pomagalo. Dokler ne stopijo vse velike vlade na noge, je Napoleon samopoveljnik Evrope; od kakega krepkega in zedinjenega nasprotovanja pa ni še ne duha ne sluha. — Na Napolitanskem se iz vsega, kar se sliši, kuhajo nove homatije; plamen punta bi utegnil kmali tudi to deželo zgrabiti; zaperajo sicer nepokojneže čedalje bolj, al čedalje več jih je, ker, kakor listnica (Blaubuch) med angležkim poslancom lord Elliotom in angleško vlado razodeva, je stan napolitanske vlade nek tako razdrt, da ji je nemudoma treba važnih prememb, ako se hoče oteti pogubi. Tudi v Rimu se čedalje bolj naznanjuje puntarsko početje. 16. t. m. je sv. očetu udana množica ljudi — kakih 5000 jih je bilo — jih spremila v veliko cerkev Vatikana, da bi ž njimi molila. Vse je bilo tiho in mirno, ko se je to znamenje verne udanosti sv. očetu očitno na ulicah rimskih razodelo. Al drugi dan so se razpošiljali listki po mestu z napisom „Živio Viktor Emanuel!“ in na sv. Jožefa dan so praznovali študentje s sv. mašo združenje s Sardinijo in god Garibaldi-tov; zvečer je bilo sila veliko ljudi na korsu in ker so žandarji nekatere nepokojneže hotli zapreti, se je začel boj, v katerem je bilo 40 ranjenih; žandarji konjiki in patrole francozke so vendar pomirile mesto. — Tako stojé zdaj reči na Laškem.

Národne pesmi Hotenske okolice.

Zapisal Lovro Slanov.

1. Dobrovoljni kosci.

Že drobne tičice pojó,
Zapojmo tudi mi:
Bogú naj čast in hvala bo,
Kater' nas vse živí!
Nuj J., ti zaspani tič,
Ne slišiš nič, clo nič?
Fantiči! vstanimo,
Tri slišal sem bit',
Vodirje nalimo
In pojmo kosít!

Pomahali zdaj travo smo;
Pred soncom koso skrij;
Da je poškod'valo ne bo,
Z vodirja vodo zlij!
Nuj, J. — kar ne bodi tak,
Ne bodi meglenjak!
Ojstrila poberi
In pridi pod hrast,
Zaukaj veseli
Vsem koscom na čast!

J. — najgorši kosec je,
Res para ga mu ni;
Glej, kak jo premiljonsko žge,
Čuj koso, kak zvenči;
On dela kakor turški meč,
Le smuk! jo maha preč.
Pa Bóga zahvali
Za toliko moči;
Glej, vsi smo se gnali,
Alj spredej si ti!

Mladenči ne pozab'te vi,
Da nosi smert kosó;
Pokosili smo rože mi,
Smert nas kosila bo.
Le glejmo, da nas ne vlovi
Brez Božje milosti!
Tak shranil po smerti
Kot žlahno senó
Bo oče nebeški
Nas v sveto nebo!